

Kaikilla on ollut synkkä aika. Kaikki ovat toivoneet aikaa paremmasta. Toiset jatkavat toivomista vieläkin. Pidä uskoa yllä. Niin kauan, kun on uskoa paremmasta, on toivoa. Minun synkkä aikani oli monta vuotta sitten. Olen itse päässyt sen yli, mutta pikkusiskolleni Madisonille se oli tuolloin kova paikka. Hän huusi joskus öisin unissaan ja sai minut ja veljeni hereille. "Kaikki kääntyy vielä parhain päin," sanottiin minulle maanjäristyksen jälkeen suojakodissa, kuin se mitään auttaisi. Lastensuojakodista pääsimme yhdessä pois. Emme olleet enää vankeja muistojemme kanssa, jolta se minusta tuntui. Veljeni oli luvannut meille, että pääsisimme samaan taloon ja sitä taloa voisimme yhdessä kutsua kodiksi. Veljeni oli kuusitoista vuotias, kun meidät otti huostaan vanha mummo. Madison kuiskasi korvaani mummon olevan noita, joka söisi meidät. Niin ei kuitenkaan käynyt. Mummo oli todella mukava, mutta vain hiukan hiljainen. Hänellä oli pari kissaa, joita siskoni rakasti. Veljeni Austin halusi koiran, koska kissat eivät pitäneet hänestä, mutta mummo, jonka nimi on unohtunut ajan myötä, sanoi että kissat alkavat pitämään sinustakin, jos annat heille aikaa. Austinin täytettyä kahdeksantoista vuotta mummo antoi meille säästönsä ja sanoi luottavansa meihin. Piparmintun tuoksuinen koti jäi taakse, kun suuntasimme uuteen suurempaan kaupunkiin. Muutimme pieneen kaksioon keskustan kerrostaloon. Austin kävi töissä ja minä ja siskoni pidimme talon puhtaana. Vuosi oli loppuillaan ja elämä näytti olevan mallillaan ja Madisonin yölliset huudotkin alkoivat vähenemään. Täyttäisin itse parin kuukauden päästä kahdeksantoista ja harkitsin muuttamista pois. Austin ei pitänyt ideasta. Hän halusi, että pitäisimme yhtä. Madison katosi eräänä iltana. Etsimme koko huoneiston läpi, mutta emme löytäneet häntä. Päätimme pukea päälle ja lähteä ulos etsimään Madisonia. Kerrostalon viereisessä lumihangessa oli kämmenenjälki ja vieressä kengänjäljet. Austin ja minä tiesimme heti, että jäljet olivat Madisonin, sillä hänellä oli ollut tapanaan painaa kädenjälkensä kaikkialle. Unohdimme pitkään kestäneen eripuraa veljeni kanssa ja lähdimme seuraamaan jalanjälkiä. Jäljet johtivat kaupunginlaidalle eräälle maatilalle. Austin työnsi ladon oven auki. Lato oli suuri, mutta lämmin. Ilmassa tuoksui heinä ja villa, joka tuli seinän viereisestä lampaiden aitauksesta. Keskellä latoa oli suuri heinäkasa, jossa Madison makasi huopaan käyriytyneenä. Ladon toinenkin ovi avautui ja takanamme kuului tuttu ääni. Ääni sanoi, että ladon ovet pitäisi sulkea näin kylmällä, etteivät lampaat vain paeltuisi. Kuulimme ladon ovien sulkeutuvan ja eteemme ilmestyi sama mummo, joka oli ottanut meidät huostaan neljä vuotta sitten. Halasimme mummoa, jonka hymy ylettyi korviin saakka. Ihmettelimme miten mummolla oli maatala ja miten Madison tiesi mummon olevan täällä. Madison juoksi heinäkasasta luoksemme ja kuiskasi olevansa oikeassa, että mummo oli noita. Mummo hymyili ja sanoi, että hän oli vain puhunut haamuille. Hän näytti pelilaudan, jolla haamuille voisi puhua. Madison oli eräänä iltana kertonut maanjäristyksestä ja kuinka olimme jääneet orvoiksi. Mummo sanoi muistaneensa pelilaudan ja päätti kokeilla sitä meidän lähdettyämme. Lauta oli toiminutkin ja hän oli puhunut vanhempiemme kanssa. Mummo oli kuullut, että muuttaisimme tänne ja päättänyt ostaa maatilaa. Hän oli huomannut Madisonin eilisenä päivänä tarhan keinussa ja kertonut mitä hänen pitäisi tehdä. Istuimme alas heinäkasaan Madisonin viereen. Kaikki oli hyvin. Saatoimme itsellemme rauhan. Äidillä ja isällä oli kaikki hyvin, meillä oli kaikki hyvin. Madison ei enää näkisi painajaisija ja mummo eläisi kanssamme. Voisimme vihdoin elää ilman kuvaa kuolleista vanhemmistamme. "Kaikki kääntyy vielä parhain päin," sanottiin minulle monta vuotta sitten, kun oli synkkä aikani. Elämän iloni oli poissa. Elin vain siskoni ja veljeni vuoksi. Nyt kaikki on hyvin. Kaikki on kääntynyt parhain päin. Elämä tosiaan on kuin vuoristorata, joissakin kohdissa mennään ylämäkeä ja toisissa alamäkeä. Täytyy olla vain kärsivällinen ja huomata ympärillä tapahtuvat hyvät asiat. Sen ymmärrän nyt.